

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: V. S., zastoupen JUDr. Hanou Klímovou, advokátkou, se sídlem Hradčanské náměstí 60/12, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v tom, že žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů zpracovávaných v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému II.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že podal v zastoupení své manželky K. K., nar. X, žádost o vyřazení své osoby z evidence nežádoucích osob a ze Schengenského informačního systému. Dne 25. 4. 2016 obdržela manželka žalobce od žalovaného odpověď nazvanou Zpracování osobních údajů – sdělení, a to pod č.j. PPR-77489-1/ČJ-2016-990115, ze dne 11. 4. 2016, ve které žalovaný sdělil, že žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů nevyhovuje. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že nevyhověním jeho žádosti se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, přičemž sdělení o zpracování osobních údajů vydané žalovaným není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Žalobce dále uvedl argumenty na podporu své žalobní legitimace, které podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího

správního soudu (rozsudek ze dne 16. 4. 2008, sp.zn. 1 As 14/2008-63, usnesení rozšířeného senátu sp.zn. 7 Aps 3/2008).

- [3] Žalobce dále v podané žalobě shrnul obsah předmětného sdělení žalovaného, když hlavním důvodem nevyhovění žádosti žalobce byla aplikace stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky č.j. Tpjn 304/2010. Žalobce namítl, že postup žalovaného je nezákonný. Jak sám žalovaný uvedl v napadeném sdělení, žalobce byl označen za nežádoucí osobu podle ustanovení § 154 odst. 3 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný se podle názoru žalobce nezabýval zákonnou úpravou pro vyřazení cizince z evidence nežádoucích osob. Žalobce odkázal na úpravu v ustanovení § 155 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, která je dle jeho názoru jednoznačná a nedává správnímu orgánu žádný prostor pro správní uvážení. Jakmile bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu vykonáno, policie je povinna cizince z evidence nežádoucích osob a současně i ze Schengenského informačního systému vyřadit. Skutečnost, že trest byl vykonán, pak vyplývá z výpisu z evidence rejstříku trestů. Pokud soudy rozhodly o zaházení odsouzení žalobce, je tím osvědčeno, že již došlo k vykonání trestu. Rovněž také dle žalobce platí, že pouze soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy. Žalobce proto shrnul, že je naprosto nepřípustné, aby žalovaný nerespektoval soudní rozhodnutí a nahrazoval je svými odlišnými názory. Zároveň žalobce podotknul, že předmětné stanovisko Nejvyššího soudu bylo vydáno v roce 2010, tj. až poté, co došlo k výkonu většiny trestů vyhoštění žalobce. Soudy tak nemohly v rozhodné době toto stanovisko respektovat. Žalovaný tak postupoval nezákonně, pokud žalobce z příslušné evidence nevyřadil, ačkoliv k tomu byly splněny zákonné podmínky.
- [4] Žalobce dále v podané žalobě uvedl, že tímto nevyřazením z evidence nežádoucích osob došlo k citelnému zásahu do jeho práv. Skutečnost, že je v uvedených evidencích registrován, totiž znamená, že je mu prakticky znemožněno získat povolení k dlouhodobému pobytu. Důvodem neudělení pobytového oprávnění ve věci vedené pod sp.zn. OAM-59578/DP-2013 bylo vedle nesplnění podmínky trestní zachovalosti právě zařazení žalobce do uvedených evidencí. Záznam o osobě žalobce tak představuje překážku udělení pobytového oprávnění. Uvedl, že tato situace je pro něj velice svízelná, když již téměř sedm let pobývá na U. bez svých blízkých, čímž je mu upíráno právo na rodinný život. Na území České republiky totiž v současné době pobývá jeho manželka, matka, otec a dvě sestry.
- [5] S ohledem na výše uvedené žalobce v žalobě navrhl, aby soud žalovanému uložil, aby vyhověl žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů zpracovávaných v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému II.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.
- [7] Žalovaný dále odkázal na předmětné stanovisko Nejvyššího soudu k otázce počátku výkonu trestu vyhoštění, který byl uložen na dobu určitou podle ustanovení § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku, z hlediska možných eventualit pobytu odsouzeného v době po právní moci rozsudku, jímž byl tento trest uložen, a k otázce započtení doby maření výkonu trestu tím, že se odsouzený zdržoval na území České republiky, po dobu jeho výkonu. Uvedl, že právní mocí rozsudku, jímž byl uložen časově určitý druh trestu vyhoštění, nastává počátek výkonu tohoto trestu jen v případě, že se odsouzený v tomto okamžiku již nachází mimo území České republiky. Pokud se odsouzený naopak nachází na území

České republiky, započne výkon trestu vyhoštění až od okamžiku, kdy skutečně opustí území České republiky. V případě žalobce započal výkon trestu vyhoštění dne 14. 10. 2009, kdy byl policejním průvozem pozemní cestou na základě readmise vrácen do domovského státu, a tím fakticky opustil území České republiky. O vyhoštění byl sepsán dne 14. 10. 2009 protokol, který byl přípisem ze dne 3. 11. 2009 zaslán Obvodnímu soudu pro Prahu 6 a Obvodnímu soudu pro Prahu 10. Vzhledem k tomu bylo v souladu se zákonem u žalobce přistoupeno k posunu trestu vyhoštění v trvání pěti let uloženého trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 10. 2004, pod sp.zn. 1T 177/2004, a to na dobu od 14. 10. 2011 do 14. 10. 2016. Jelikož poslední trest vyhoštění v délce pěti let uložený rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009, pod sp.zn. 3T 83/2009 je trestem „budoucím“, tj. trestem, který navazuje na trest vykonávaný žalobcem až do dne 14. 10. 2016, dojde k aktualizaci tohoto trestu v uvedených evidencích dne 14. 10. 2016, kdy bude platnost záznamu upravena od 14. 10. 2016 do 14. 10. 2021. Žalovaný tak shrnul, že je přesvědčen, že nedošlo ke splnění ani jedné z podmínek pro vyřazení žalobce z uvedených evidencí, jelikož pravomocným trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 7. 2004 a pravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009, kterými byl žalobci uložen trest vyhoštění, nebyly vykonány, tresty vyhoštění nebyly prominuty ani nebyly amnestovány prezidentem republiky tak, jak vyžaduje zákon.

- [8] Žalovaný dále k opisu evidence rejstříku trestů fyzických osob, kde je uvedeno, že zde nejsou žádné informace o odsouzení osoby žalobce, uvedl, že pravděpodobně došlo k chybné komunikaci mezi Rejstříkem trestů a Obvodním soudem pro Prahu 1, Obvodním soudem pro Prahu 6 a Obvodním soudem pro Prahu 10, které postupně žalobci vyměřily trest vyhoštění v době trvání 2, 5 a 5 let. Uvedené tresty měly být v souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. Tpjn 304/2010 posunuty. Uvedl, že není pravdou, že nerespektuje soudní rozhodnutí, když výroková část usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 1. 2016, pod sp.zn. 37 Nt 7288/2015 se týká pouze zahlázení trestu uloženého Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp.zn. 6T 58/2000, nikoli trestů vyhoštění, které byly žalobci uloženy trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 8. 2002, pod sp.zn. 1T 155/2002, trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 7. 2004, pod sp.zn. 1T 177/2014 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009, pod sp.zn. 3T 83/2009, které mu byly postupně uloženy právě proto, že předchozí uložené tresty vyhoštění nevykonal a dopustil se tak maření výkonu úředního rozhodnutí.
- [9] K argumentu žalobce, že předmětné stanovisko Nejvyššího soudu bylo vydáno v roce 2010, tj. v době, kdy došlo k výkonu většiny trestů vyhoštění, žalovaný uvedl, že např. z odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009, sp.zn. 3T 83/2009, vyplývá, že trest vyhoštění na dobu 5 let uložený trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 7. 2004, jenž nabyl právní moci dne 31. 7. 2004, nebyl dosud vykonán. Žalovaný tak uvedl, že v době vydání předmětného stanoviska tedy rozhodně nebyla vykonána „většina trestů vyhoštění“. Nadto Nejvyšší soud v předmětném stanovisku vycházel zejména z účelu a podstaty trestu vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že co se týče trestu vyhoštění, měl žalobce možnost požádat příslušný soud, aby postupoval v souladu s ustanovením § 350h odst. 4 trestního řádu, podle kterého od výkonu trestu vyhoštění nebo jeho zbytku soud upustí, jestliže po vyhlášení rozsudku, kterým byl tento trest uložen, nastaly skutečnosti, pro které trest vyhoštění nelze uložit.

- [10] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že nelze připustit názor, že by žalovaný měl být tím, kdo rozhoduje o tom, který trest byl vykonán a který nikoli. Uvedl, že výpis z rejstříku trestů je veřejnou listinou, která přináší v řízení plný důkaz o skutečnostech v ní obsažených a správní orgán je povinen její obsah respektovat, nikoli si sám svévolně tvořit odlišné závěry. Z obsahu veřejných listin žalobce dovozuje určitá legitimní očekávání, co se týká dalšího postupu řízení v jeho věci. Byť by Rejstřík trestů pochybil a uvedl nesprávné údaje ve výpisu z rejstříku trestů, žalobce vycházel ze skutečnosti, které jsou v něm uvedeny a které navíc plně korespondují jak s výrokem, tak odůvodněním usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 1. 2016, sp.zn. 37 Nt 7288/2015.
- [11] Dne 18. 10. 2017 byl soudu doručen návrh žalobce na provedení dokazování. Žalobce navrhl, aby byl proveden jeho účastnický výslech, a to prostřednictvím dožádaného soudu na U., jelikož nesmí přicestovat do České republiky, a tímto způsobem by se tak mohl vyjádřit ke své aktuální situaci. Dále navrhl provedení svědeckého výslechu své manželky, aby se mohla vyjádřit k dopadům záznamu svého manžela do jejich rodinného života. Současně žalobce soudu předložil vyjádření žalovaného nazvané „Zpracování osobních údajů – sdělení“, zaslané žalobci dne 24. 7. 2017, kde žalovaný vysvětlil, proč nelze žádosti žalobce o likvidaci jeho osobních údajů v Schengenském informačním systému vyhovět. Toto stanovisko obsahuje v podstatě stejné informace jako předcházející sdělení ze dne 11. 4. 2016, jež se stalo základem podané žaloby.
- [12] Při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 2. 2018 byla zástupkyně žalobce soudem vyzvána, aby upravila žalobní petit tak, aby odpovídal ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. Zástupkyně žalobce uvedla, že nezákonný zásah trvá, a navrhla, aby soud žalovanému zakázal, aby vedl žalobce v systému evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému II. Uvedla, že výklad žalovaného je svévolný a nemá k němu pravomoc, když činí závěry o věci, o níž ji pravomocně rozhodl soud. Dále odkázala na ustanovení § 154 odst. 1, 5 a § 155 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, z nichž dovodila, že zařazení v předmětných evidencích není důvodné, a toto z toho důvodu, že v žádné fázi řízení nebylo správním orgánem zkoumáno, zda je zařazení skutečně důvodné a zda jsou tyto důvody adekvátní vůči dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedla, že v daném případě nebylo zařazení přiměřené a důvody, pro které byl žalobce do předmětných evidencí zařazen, byly natolik závažné, aby toto ospravedlňovaly.
- [13] Žalovaný při ústním jednání odkázal na své písemné vyjádření a k usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 1. 2016, sp.zn. 37 Nt 7288/2015 uvedl, že policie Rejstříku trestů poskytuje údaje, že trest nebyl vykonán.
- [14] Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
- [15] Dne 9. 3. 2016 podal žalobce v zastoupení své manželky žádost o vyřazení své osoby z evidence nežádoucích osob a ze Schengenského informačního systému.
- [16] Žalovaný ve sdělení ze dne 11. 4. 2016, č.j. PPR-77489-1/ČJ-2016-990115, doručeném manželce žalobce dne 25. 4. 2016, uvedl, že žádosti žalobce nevyhovuje, a to z důvodů, které následně zopakoval i ve svém písemném vyjádření k podané žalobě. Hlavním důvodem byla aplikace stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. Tpjn 304/2010.

- [17] Soud posoudil žalobu následovně:
- [18] Řízení o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je upraveno v ustanovení § 82 - 87 s.ř.s.
- [19] Podle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Z ustanovení § 82 s.ř.s. vyplývá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může být důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem správního orgánu, které není rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka). Není-li splněna jedna z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.
- [20] Soud se zabýval otázkou, zda nevyhovění žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů vedených v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému, je zásahem podle ustanovení § 82 s.ř.s.
- [21] Pojmy „zásah, pokyn, donucení“ soudní řád správní nedefinuje a obecně je nedefinuje ani žádný jiný právní předpis. Soudní řád správní pro všechny tři pojmy zakládá legislativní zkratku „zásah“. Za zásah lze považovat úkony orgánu státní správy v rámci výkonu veřejné moci, které bezprostředně přímo zasahují do právních poměrů osob, vůči nimž je úkon směřován. Samotný zásah bývá zpravidla neformální v tom smyslu, že mu nepředchází žádná formální procedura, jde zpravidla o faktický úkon, kterým je zasaženo do právních poměrů osoby, přitom musí jít o takový úkon, který není rozhodnutím (tj. rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.). Většinou půjde o aktivní úkony správních orgánů, nelze však vyloučit, že za zásah lze považovat i pasivitu správních orgánů (tedy nečinnost), aby však šlo o zásah podle ustanovení § 82 s.ř.s. musí se pasivita (nečinnost) tohoto orgánu vztahovat rovněž k takovým úkonům, které nejsou rozhodnutím.
- [22] Podle ustanovení § 155 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem.
- [23] V daném případě je předmětem sporu otázka, zda mohl žalovaný při posuzování žádosti žalobce o vyřazení z evidence nežádoucích osob aplikovat stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. Tpjn 304/2010. Žalovaný totiž žalobci v jeho žádosti nevyhověl, a to právě s poukazem na uvedené stanovisko trestního kolegia, čímž se měl dle žalobce dopustit nezákonného zásahu.
- [24] Soud nejprve uvádí, že nepopírá, že se v případě nevyřazení žalobce z předmětné evidence jedná o zásah do jeho života a do života jeho rodiny. Z toho důvodu soud neshledal potřebným provádět důkazy výsledkem žalobce a jeho manželky. V daném věci šlo čistě o posouzení toho, zda mohl žalovaný aplikovat předmětné stanovisko trestního kolegia

Nejvyššího soudu či nikoliv. K tomu však není výslech žalobce ani jeho manželky potřebný.

- [25] Soud dospěl k závěru, že se v případě nevyhovění žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů vedených v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému s poukazem na předmětné stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu nejednalo o nezákonný zásah ze strany žalovaného.
- [26] Předmětné stanovisko Nejvyššího soudu se týkalo otázky počátku výkonu trestu vyhoštění, který byl uložen na dobu určitou podle ustanovení § 80 odst. 1, 2 trestního zákonu, a to z hlediska možných eventualit pobytu odsouzeného v době po právní moci rozsudku, jímž byl tento trest uložen. Dále se týkalo otázky započtení maření výkonu trestu tím, že se odsouzený zdržoval na území České republiky, po dobu jeho výkonu. Nejvyšší soud v tomto stanovisku mimo jiné uvedl, že právní mocí rozsudku, jímž byl uložen časově určitý druh trestu vyhoštění, nastává počátek výkonu tohoto trestu jen v případě, že se odsouzený v tomto okamžiku již nachází mimo území České republiky. Pokud se odsouzený naopak nachází na území České republiky, započne výkon trestu vyhoštění až od okamžiku, kdy skutečně opustí území České republiky.
- [27] V daném případě je nepochybné, že je toto stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu na případ žalobce plně aplikovatelné. Z obsahu předloženého spisu vyplynulo, že žalobce začal výkon trestu vyhoštění dne 14. 10. 2009, kdy byl vrácen do svého domovského státu, o čemž byl téhož dne sepsán protokol. Tohoto dne tak žalobce fakticky opustil území České republiky. Jelikož žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 10. 2004, sp.zn. 1T 177/2004 uložen trest vyhoštění v době trvání pěti let, byl tento trest posunut na dobu od 14. 10. 2011 do 14. 10. 2016. Dále byl žalobci rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009, sp.zn. 3T 83/2009 uložen trest vyhoštění v době trvání pěti let. V případě tohoto trestu se jedná o trest, který navazuje na trest vykonávaný žalobcem na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 10. 2004, tj. navazuje na trest vykonávaný žalobcem až do 14. 10. 2016. V souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu tak byl tento trest v předmětných evidencích aktualizován tak, že doba jeho trvání je od 14. 10. 2016 do 14. 10. 2021. V předmětných evidencích tak existuje záznam o tom, že nedošlo ke splnění podmínek pro vyřazení žalobce z evidencí, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009, kterým byl žalobci uložen trest vyhoštění, nebyl vykonán, trest vyhoštění nebyl prominut ani nebyl amnestován prezidentem republiky. V mezidobí od podání žaloby do rozhodnutí soudu došlo pouze k vykonání trestu vyhoštění uloženého trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6.
- [28] K argumentaci žalobce ohledně popisu z evidence rejstříků trestů fyzických osob soud uvádí, že žalobci byly postupně Obvodním soudem pro Prahu 1, Obvodním soudem pro Prahu 6 a Obvodním soudem pro Prahu 10, vyměřeny tresty vyhoštění v době trvání 2, 5 a 5 let, které měly být a dle názoru zdejšího soudu musí být v souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu posunuty tak, aby bylo zajištěno, že budou všechny tyto tresty vykonány. K usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 1. 2016, sp.zn. 37 Nt 7288/2015 soud uvádí, že výrok tohoto usnesení se týká zahlazení trestu uloženého Obvodnímu soudem pro Prahu 1 pod sp.zn. 6T 58/2000, kterým byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců. Výroková část tohoto usnesení se tak netýká trestů vyhoštění, které byly žalobci uloženy trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 8. 2002 (trest vyhoštění 2 roky), trestním příkazem

Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 7. 2004 (trest vyhoštění 5 let) a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 7. 2009 (trest vyhoštění 5 let). Tyto tresty vyhoštění byly žalobci postupně uloženy právě proto, že předchozí uložené tresty vyhoštění nevykonal a dopustil se tak maření výkonu úředního rozhodnutí. Bylo by tak proti smyslu a účelu trestu vyhoštění a obecně soudního trestání, kdyby se tyto tresty nemohly posunout a žalobce by jejich výkon obešel tím, že by je nevykonal (tj. neopustil by území České republiky). Výkon těchto trestů tak bylo možné a žádoucí na základě předmětného stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu posunout, resp. vést o těchto trestech záznam v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému.

- [29] Soud dále k argumentu žalobce, že předmětné stanovisko Nejvyššího soudu bylo vydáno v roce 2010, tedy v době, kdy došlo k výkonu většiny trestů vyhoštění, uvádí, že žalobce začal tresty vyhoštění „vykonávat“ až od 14. 10. 2009, kdy opustil území České republiky. Většina trestů vyhoštění tak rozhodně nebyla vykonána, když je třeba připomenout, že žalobci byly postupně uloženy tresty vyhoštění v době trvání 2, 5 a 5 let. Této skutečnosti si musel být žalobce vědom, když např. v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, je uvedeno, že trest vyhoštění uložený trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 nebyl dosud vykonán.
- [30] K argumentu ohledně přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který zástupkyně žalobce vznesla v průběhu ústního jednání, soud uvádí, že má za to, že právě pojem „veřejný pořádek“ uvedený v ustanovení § 154 odst. 1 téhož zákona jako jeden z důvodů označení cizince za nežádoucí osobu, resp. jeho vedení v evidenci nežádoucích osob, v sobě obsahuje nutnost respektovat soudní rozhodnutí a tato soudní rozhodnutí vykonat. Dokud totiž není trest vykonán, tak není možné rozhodnutím tento trest popřít a nelze tak shledat důvody pro vyřazení žalobce z této evidence.
- [31] Závěrem tak soud shrnuje, že se v případě nevyřazení žalobce z příslušných evidencí zcela jistě jednalo o zásah do jeho práv, ovšem jednalo se o zásah v souladu se zákonem a se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu. Jednalo se tak o zásah zákonný, legitimní a v souladu se smyslem, účelem a podstatou trestu vyhoštění, který byl žalobci v minulosti trestními soudy ukládán a který nebyl doposud vykonán.
- [32] Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
- [33] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu